

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 7. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606902032/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

I

Det var Efteraar i Holtinggaards Have. Lovet paa Elmetræerne i det sydlige Løbælte var tyndet ud af Blæsten, især for nedden, saa man, som gjennem høje Porte, saae ud under Kronerne, ud over Fjorden, hvis Bølger gik mørkeblaa under den skyfri Oktoberhimmel. – Inde i Haven – i Kjøkkenhaven – var Jorden helt sort efter den megen Efteraarsvæde, med Skjærver og Potteskaar hist og her, der tindrede som Guldsnykker i Solskinnet. Der var Løglugt i Luften derinde af Purrer og Persille, og langs ad Aspargesbedene stod fine, grønne Skove med Duggerler i Toppen.

Paa Kanten af et af Bedene sad en lille tolvvaars Pige og gnavede paa en Gulerod. Hun var lidt blaa i Ansigtet af Kulde, men ellers godt klædt paa: Kyse og Kaabe, og Træsko paa Fødderne. Ved Siden ad hende, paa Bedet, stod et Par sorte Sko med Læderstropper til at knappe over Vristen. Albuerne støttede hun paa sine Knæ og holdt Guleroden op mod Munden med begge Hænderne. Hun skjød Hagen frem og saae tankefuld ud, saaledes som man let kommer til det, naar man fryser lidt og samtidig tygger Gulerod. Uden at dreje Ansigtet fulgte hun med Øjnene sin noget ældre Broder, som gik en halv Snees Alen fra hende langs Hasselhækken og søgte efter nedfaldne Nodder.

Der havde allerede lagt sig et tæt Lag af visne Hasselblade over den gravede Jord langs Hækken. Drengen ragede hist og her dette Lag til Side, og saa laa de tørre, brune, runde Nodder, sædvanlig faldne ud af Haserne, paa den fugtige, sorte Muld underne.

«Det ser ud ligesom Tærningerne, de fandt i Græsset dengang – efter Ragnarok,» sagde han til sin Søster.

Hun sprang op og løb hen til ham.

«Og nu er jo ogsaa Sommeren helt til Ende,» fejede han til.

«Jamen saa passer det ikke, Karl, for saa skulde det jo være Foraar,» sagde hun og bed af Guleroden.

«Hvad?»

«Jo, for de fandt dem jo paa den nye Jord.»